

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΚΛΑΪΜΠΟΡ

Η ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΗ



ΟΡΓΗ και σβέλτη, παρά την ηλικία της, η γηραιά λαίδη Μπέρτιγκιμ, υποδέχτηκε τον λόρδο κόμητα Σπένσερ στο κεραλόκαλο, μόλις τον αντίκρισε να κατεβαίνει από την μεγαλύτερη άμαξά του.

—Θά σάς μαλωσω, μιλόρδε !... τού εστε με αγαθό χαμόγελο, μόλις έκείνος της φίλησε άδρα τού χέρι. Είπαμε να με επισκεπτεύετε συχνότερα, μα έσείς φράνασθε σέ κάθε γάση και φέξη φεγγαριού !...

—Ένα θλιμένο χαμόγελο φώτισε την άσχη, άρχοντική μορφή τού λευκάλλου λόρδου, και οι δύο τους τώρα τράβηξαν πρós την δροσερή βεράντα.

Παρ' όλα όμως τά άναγκαστικά, πού σεφερίστριαν, και παρ' όλες τις προσπάθειες της λαίδης να δώση μιá προσχαρη δη στή συνωμία των, τού πρόσωπο τού κόμητος Σπένσερ ήταν πού σκυθρωπό έκείνη την ήμερα, άπ' ό,τι ήταν άλλότε. Κι' ή λαίδη, άνήσχη πραγματικά τώρα, δέν μπόρεσε πειά να κρατηθή κι' ελεε έπιληρητικά :

—Μά τί έχετε, έπίτελος, παληέ και καλέ μου φίλε ;... 'Η σημερινή λήθη σας ξεπερνάει κατά πολύ τού συνηθισμένου δριό της... 'Θάλεγε κανένας ότι άνάτε μαζί μου !...

—Τό εύγενές ενδιαφέρον σας μεγαλώνει τή συγκίνησή μου, μιλάει δη !... άποκαθίρεθ θλιμμένα ό κόμης. "Όσο για την άνία που μού λέτε ότι αισθάνεται κοντά σας, δέν άπολογούμαι, γιατί εινε άδωκη ή κατηγορία σας αυτή... Ξέρετε καλά, ότι σε σας πάντα εύρισκα την πιο στωική παρηγοριά, ύστερα από τόν σκληρό χαμό της άγαπημένης μου γυναίκας... Κι' όταν, άργότερα, ή... ή δυστυχισμένη έκείνη κόρη μου φαρμάκωσε τά γερατιά μου με τόν άνάξιο γάμο της, πάλιν έσείς παραστράτηκατε ύπομονητικά στους θρήνηους και στήν άπέλπισία μου...

—Δέν άντιλέγω ! ψυθίρισε με συγκίνηση ή λαίδη. Μά ή σημερινή φίλησή σας ξεπερνάει κάθε άλλη προηγούμενη, τών τελευταίων ατόων ημερών... Τί ύραγε καινούριο σας συνέθη και σας βασανίζει τόσο ;...

—'Ο γηραιός λόρδος δίσταξε. "Έπειτα όμως, σάν να τού πήρε άπόφασι, σκούπισε τόν Ιδρώτα της κρυφής τού άγωνίας και ψυθίρισε άργά :

—Είδα τή Μαρία, άπόψε... Μήν τρομάξετε... Στόν ύπνο μου, δυστυχώς, την είδα, τή φτωχή μιá άεινάλη κόρη μου... Μου παρουσίωσατε γονατιστή και μου ήπάσατε θερμά συγγνώμη... Ελεγε κι' ένα άγγελουδι στήν άγκυλιά της, ως τριών - τεσσάρων χρόνων... "Όσο άκριβώς θά εινε τώρα, πάνω - κάτω, τού παιδά της, άπό μούλις πού τεσσάρων χρόνων ό άνάξιος σφύριός της την πλάνεψε και την τράβηξε μακριά από την πατρική άγκυλιά μου... 'Η Μαρία μου Έκλαιγε κι' ό υπερείλε της μου χαμογελοδσε άδολα... Στήν άρχή την έδιωξα.

Ουδώς!α πός ήταν άποταϊδι πειά κι' άεία της τή χυής της με της παρκαώς της... Μά παρενθύσι λήθησα... "Έσφιξα και τίς δυό έκείνες λατριές ύδαφεις στήν άγκυλιά μου και με τούση λαχάρα φιλούσα τού πρόσωπο και τά μαλλιά τους, ύστε... Ξύπνησα, αλόλομονο, κι' Έκλαινα, άίντους δη νύχτα, πικρά, γιατί... γιατί δέν ήσαν άλλ' αυτά παρά ένα δνειρό... "Όνειρο πλάνο και τίποτε άλλο !...

'Ο λόρδος Σπένσερ άγκυριαχούσε τώρα άπ' την δύνή του, και ή λαίδη Μπέρτιγκιμ σκούπιζε λαθραία ένα θερμό δάκρυ της. "Έπειτα ψυθίρισε :

—Μακάρι τού δνειρό σου, καλέ μου φίλε, να γίνη μια γρήγορη πραγματικότητα... Εινε μεγάλος ό Θεός, κι' εινε κι' Άβτός πατέρας !...

—Γιατί να με φαρμακώσής έτσι, ή άτυχη και άεινάλη κόρη μου ;... ψυθίρισε με ζοηριέσιμόν άπ' την άνάνυσση τόν πόνο τού ό κόμης. "Ή μουσιον για κείνη τόσο χρόνια και πατέρας, και μί μητέρα συγχρόνως, ύστερα από την πόρωρη χηρεία μου... Την καιμάρανα εντυχιμένως, σάν δροσερό λουλουδάκι πού ήταν, και φρόντιζε να προκίσω την ψυχή της με όλες τις έπίτηδες άρετές, μά πού ή φύση την ελεγε προκίσει τόσο πλούσια με τά δυά της ύδρα... Μά άδικα προσπαθούσα να προσθέσω στά άμφιβόλα δώδη της τρυφερότητας και της εύαισθησίας της και λίγη φρονιάδα. "Ήταν έξιμοι τών πρώτων εντυπισώσεων της, έκρινε τούς άλλους με τή δική της άγνότητα και φανταζόταν πός τού χαριτωμένο έξωτερικό ενός άνθρώπου δέν μωρούσε παρά να κούνη και ύμοισρη ψυχή... Τό άποτέλεσμα, τού θλιμένο, τού ξερετε, μιλάει... Ένας κομψός και θελκτικός άδειματικός, άριστοκρατικός οικογενής, μά άσωτος και διεφθαρμένος, πλάνεψε την κόρη μου. Τόσο τυρωλώθηκε από τού δλέθρο ασχημιά του, ύστε περριφρονώντας και σμυδιούλες κι' έπιπλήξεις ή' άπέλειξε, τόν παντρεύτηκε κρυφά, τόν άκολούθησε στίς Άποικίες, και τώρα θά εινε χηρά δυστυχισμένη... Γιατί πληροφουρήθηκα με τρόπο από τού ύπονογυίο, ότι έκείνος σωοτήριος μά βραδεία σ' ένα βρωμερό καταγώγιο, χαρταπιστάζοντας... Πού να βρούκατε, άραγε, τώρα, τού φτωχό μου κοριτσιό ;... Σέ τί άθλιότητα κλιέται, κάτω 'κει, στά βάθη τών 'Ινδιών ;... 'Από μήνες οι άνθρώποι μου, πού την άνα-

ζητούν εκεί κάτω, με πληροφούρησαν και με πληροφουρούν άκόμη ότι ό άνδρος της ήταν καταχρησμένος κι' ότι της κόρης μου τού ίζηη χάρη και, γιατί την κληρονηό ό δανειστού του... Φοίρη, Θεέ μου !... Φοίρη !

"Έμειναν σιωπηλοί άρετή ή ώρα κι' οι δύο τους, λυγισμένοι από τού βάρος τών θλιβερών τους άναμνήσεων. Κι' έπειτα, έπειδή τού δειλινο άρχισε να γίνεται ψυχρό, ό κόμης άποχωρέθηκε τή λαίδη Μπέρτιγκιμ, άνέβηκε στό άμάξι του κι' έφυγε θλιμένος, ύπως ήταν όταν ήρθε...

Θά κόντευαν μεσάνυχτα, όταν ό καιμαίριός τού λόρδου μήτρε βιαστικός στόν κατώνα του και τού έδωσε ένα έπέιγιο σημεϊωμα της λαίδης. "Αίτινος άκόμη ό λόρδος Σπένσερ, δέν άποκρίσθη να πείση στό κρεβάτι του, αλλά έσπερε τά κοιμασμένα πόδια του σ' ένα άτέλειωτο σφιγφογύρισμα μέσα στο σακιάτιό του. 'Ανήσχηος για την άσυνήθη έκείνη πρόσκληση της μιλαίδης, διάβασε τά έξής, στο λυγύλογο γράμμα της, τού όποιο άποσφράγισε με χέρι τραϊμένα :

«Άκριβέ μου φίλε...

Μού συμβάινει κάτι τού άπρόοπτο, μά όχι κι' άνησυχητικό. 'Η περριουσία σου όμως εινε άπαρτητική άμέσου, παρ' όλο τού άκατάλληλο της ύρας... Χίλιες συνώμες.

Λαίδη Μπέρτιγκιμ

'Ο κόμης Σπένσερ ντύθηκε βιαστικά, και σέ λίγο άνέβηκε με λαχάρα στό φουσιμένο μέγαρο της φίλης του. Την βρήκε άνιγηνατική, έαυλομένη ήσυχα στό κρεβάτι της, κι' άπ' τού έπιτηδία άπαθείς πρόσσωπό της δέν μπόρουσε να μαντέψη ούτε κάτι τού δυσάρεστο, μά ούτε και κάτι τού εύάριστο.

—Καθήστε, φίλατέ μου, έδώ κοντά μου !... ελετε γαλήνια ή λαίδη. Μου συμβάινει κάτι τού άπρόοπτο, μά θέλω άμέσως την γνώμη σας, έπειδή εινε κάτι τού πολύ σοβαρό... Θέλετε ένα τσιό ;... Ναι ;... Χτυπήστε τότε τού κοουβίνο, σάς παρακαλώ, νάθη ή καιμαίρια.

'Ο λόρδος Σπένσερ, συγκατώντας την περιεργία του, χτύπησε τού κοουβίνο. 'Αντί νάμψι της όμως μέσα ή καιμαίρια, φάνηκε χαρούδα ένα δίδεαθο άγγελουδι, ως τριών - τεσσάρων χρόνων, τού όποιο έτραξε παρενθύσι στή λαίδη, φωνάζοντας :

—Γιατί... Γιατί !... Νυστάζω... Μά ή μαμά δέν μ' άφηνει άκόμη να κοιμηθώ...

—Νά μη βασκαθή, τού κοινέμο ! ελεε ό λόρδος με τρυφερή συγκίνηση, χαϊδεύοντας τού. Τίνος εινε ;... Γιατί δέν τού είδα από νωρίς έδώ, τού μικρό από Θεουρείδι ;

—Κάτοιας μακρονής άνεψιάς μου ! ελετε γαλήνια ή μιλαίδη. Μόλις ήθελε από δλίγον φρόν με τού νυκτημένο τραϊνο, και γι' αυτή την άνεψιά μου θά σάς μιλήσω τώρα... Χτυπίστε, λοιπόν, και πάλι, φίλε μου, για την καιμαίρια...

Μά ό λόρδος Σπένσερ δέν άνογη. Τά μάτια του ήσαν προσλημένα στά ύμοισρα μάτια τού μικρού, μάτια άσυνήθητου γαλάζιου χρώματος. Τό χρώμα αυτό τού θυμίσε τού χρώμα δυό άλλων άγαπημένων ζευγαριών ματιών : Τών ματιών της γυναίκας του και της Ξενη-



τεμένης κόρης του !...

—Θεέ μου ! ψυθίρισε δακρυχομένος στή λαίδη. Πόσο τά χαρακτηριστικά του μοιάζουν της γλυκειάς μου Μαρίας... Έτσι θά εινε φαντάζομαι και τού δικό της άγοράκι !...

—Ναι ;... ελετε ή λαίδη, αδιάφορα, μά ή κρυφή προσπάθειά της τώρα, έδινε ένα άλλόκοτο τρεμουλάσμα στή φωνή της.

"Υποκμασμένος δινατά ό λόρδος, κλώμασε σάν νεκρός. Τινάχτηκε δρθως, έσφιξε με άνεμφορητή λαχάρα τού παιδικά στην άγκυλιά του και κυττάζοντας βαθειά στά μάτια την συγκαηνιμένη λαίδη, ξεφρόνισε βραχά :

—Φίλη μου !... 'Ελάτε... Πέστε μου... Μή φοδόςσατε !... Έ' άνθηξω στή χαρά, στήν εύτυχία... Σας τού ύπόσχομαι... Πέστε μου... Μήπως ; Μήπως ;...

'Ανέτνε με δυσκολία και τά μάτια του πετούσαν σπίδες.

—Μήπως είν' έδώ ή Μαρία μου ;... Και τού παιδάκι αυτό ;... Μήπως εινε ό έγγονός μου ;...

—'Ο Θεός εινε μεγάλος ! ψυθίρισε δακρυχομένη ή λαίδη Μπέρτιγκιμ. Τό δνειρό σου έγινε πραγματικότητα... Ναι, ή κόρη σου είν' έδώ, ήρθε σέ μένα, για να μεσολαθώσω, μά ή συνγάγιον σου με πρόλαβε !...

Δέν την άκουγε όμως ό λόρδος πειά. 'Η κόρη του ελεγε μητ έξαρνα μέσα, ελεγε ριχτή στήν άγκυλιά του και κλαιγανε, κλαιγανε μαζί, από χαρά, από εύτυχία, ενδ πλάι της ό μικρός γινός της Μαρίας, ό έγγονος τού λόρδου, Έκλαιγε κι' αυτός, χωρίς να ξέρη, ώστόσο, γιατί...